

vidt forskjellig fra den Tankegang, hvori jeg bevæger mig, at jeg næsten maa gjøre Vold paa mig selv for at forstaa, hvad det var, ærede Medlemmer mente. Dette gjælder saaledes det ærede Medlem, der sidst talte, naar han i Tilslutning til, hvad et andet æret Medlem forleden Dag har udtalt, sagde, at dette, som her foreligger, ikke blot er Beskyttelse, men at det er en Beskyttelse af den allerværste Art, idet det nemlig er Beskyttelse af en dansk Industri mod en anden dansk Industri. Ja, disse Ord kunne være meget rimelige i og for sig som abstrakt Theori. Men anvendt paa dette Spørgsmaal gjælder det ikke. Her er Tale om to Industrier her i Landet, siger det ærede Medlem. Ja, ganske vist her er to Industrier, den ene er vor Smørindustri, det er Landets Hovederhverv, det er den Virksomhed, som ikke alene bærer hundrede Tusinder af Familier her i Landet, men af hvilke vi alle mere eller mindre ere afhængige, det er den Industri, som ved sin Indtægt fra Udlandet betaler mere end $\frac{1}{4}$ af hele vor Indførsel fra Udlandet. Det er den ene, og paa den anden Side, siger de ærede respektfulde Medlemmer, er der en Industri, som vi ikke maa gjøre Uret, den Industri jeg omtalte, og hvad er det for en Industri? Det er to Fabrikker her i Landet, to Familier, høist agtværdige Familier, som har alt muligt Krav paa vor Sympathi, men siger og skriver to Familier. Hvor er det muligt for de Herrer paa en Gang at tage disse to Ting i Munden, hele Landets Smørindustri, hele Landets Existentz, og saa paa den anden Side to Familier, (En Stemme: Der vil komme flere i Fremtiden!). Jeg taler ikke om Fremtiden jeg taler om det, der eksisterer nu; det ærede Medlem taler om Konsumenterne; nei, lad os tale om Industrien for sig, Konsumenterne skal jeg strax komme til, lad os tale om hver Ting for sig. Her er to Industrier, siger det ærede Medlem, der stiller sig som ganske ligeberettigede. Den ene er af den Bestaffenhed, at hvis der tilstøder den en Ulykke, saa er det en Fallit for hele Landet, og den anden er af den Bestaffenhed, at hvis vi stryger den, saa er der ikke et Menneske, der mærker det, uden de to Familier, og det vil jo dog være den letteste Sag af Verden at erstatte dem det Tab, de ville lide derved. Det er en Slags Politik, en Slags Otonomi, som altid gjør et underlig sørgmodigt Indtryk paa mig, fordi den ligger saa langt borte fra Realisme og Virkelighed, at jeg ikke tror, der kommer nogen virkelig Gavn for Landet ud deraf. Det er jo dog Noget, som vi ikke kunne overse, at vi her i Landet behage os selv

ved at indføre for og imod et Par Millioner fremmede Varer, men vi kunne ikke overse og bør ikke overse, hvem der betaler det, og hvem er det, der betaler det andet end Jorden? Jeg siger, det er Noget, som vi hverken skulle prise Jorden for eller beklage. Det er Jordens Bestemmelse, den har ingen anden. Men naar det er Tilfældet, at Jorden bærer alt dette, og vi forstaa hvad det er for hele vort Samfund, om denne Indførsel skulde synke blot med nogle Millioner — det vil jo kjøbes af Alle — saa vil jeg sige, at der er Grund til at være varsom i denne Sag i en noget anden Forstand end den, hvori det ærede Medlem anbefalede os Varsomhed. Der er Grund til at være varsom med at udsætte vort Hovederhverv for nogen Fare, og der er Grund til at være meget omhyggelig, naar vi skulle være i Stand til at træffe Bestemmelser for at værne om dette Erhvervs Existentz. Det ærede Medlem, som jeg før sigtede til, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (E. F. Larsen) sagde, at det kunde ikke hjælpe Noget at vi her gav en Lov, thi hvorledes kunde en dansk Lov følge vort Smør ind i England, det er jo umuligt, en dansk Lov gjælder ikke længer end til Danmarks Grændser. Det er ogsaa en Sætning, som, naar den staar i Lærebogen er uimodsigelig; men som i det virkelige Liv sandelig ikke behynder det aller mindste. Hvad vil det sige, at denne Lov ikke kan følge Smørret ind i England? Det kan den meget godt, vi kan nemlig lave en Lov, som giver England en Garanti for, at vort Smør er ægte, og denne Lov skal sandelig nok følge Smørret ind i England, (Afbrydelse af E. F. Larsen) nei ikke alene til Affætningsstedet, nei til Konsumstedet. Hvis det engelske Publikum har Garanti for, at det danske Smør er ægte, saa breder den Mening sig langt ind i Landet til Enhver, der overhovedet bruger Smør, og giver dem Lyst til at bruge det. Naar det er ikke Tilfældet, vilde de Herrer da have været med til at give den Lov, der nu gjælder? Det var ogsaa en exceptionel Lovgivning, der netop skulde garantere vort Smør i England, det var det Motiv, hvorpaa denne Lov blev bygget, og hvorfor skulde det foreliggende Forslag, naar det blev til Lov, ikke kunne følge dansk Smør til England, naar den gjældende Lov har kunnet det? (E. F. Larsen: Det har den heller ikke kunnet!). Jo saamænd har den saa, det er der slet ikke Tvivl om. Jeg tror, det ærede Medlem sidste Gang nævnte vort Sølvsstempel, men det kan jo ikke sammenlignes med dette. Hvis vi skulde faae den